

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 61/14
V Lucemburku dne 10. dubna 2014

Rozsudek ve věci C-190/12
Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company
v. Dyrektor Izby Skarbowej w Bydgoszczy

Členský stát nemůže vyloučit z daňového osvobození dividendy vyplacené společnostmi usazenými v daném členském státě ve prospěch investičních fondů usazených ve třetím státě, pokud mezi těmito dvěma státy existuje povinnost vzájemné správní pomoci

Vnitrostátnímu soudu nicméně přísluší přezkoumat, zda smluvní mechanismus výměny informací umožňuje daňovým orgánům ověřit informace poskytnuté investičními fondy

Polský zákon o korporační dani¹ zejména stanoví, že investiční fondy jsou osvobozeny od daně. Nicméně aby měly uvedené fondy nárok na osvobození, musí mít sídlo na polském území.

Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company, americký investiční fond, jehož činnost spočívá zejména v kapitálové účasti v polských společnostech, požádal v roce 2010 polskou daňovou správu o vrácení přeplatku paušální korporační daně zaplacené za roky 2005 a 2006. Uvedená daň zatížila ve výši 15 % dividendy vyplacené fondu společnostmi se sídlem v Polsku.

Žádost byla zamítnuta a společnost podala žalobu k Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy (správní soud vojvodství Bydgoszcz, Polsko). Posledně uvedený se obrací na Soudní dvůr zejména s otázkou, zda unijní právo brání vnitrostátní daňové právní úpravě, podle které nelze uplatnit daňové osvobození na dividendy vyplácené společnostmi usazenými v dotčeném členském státě ve prospěch investičního fondu se sídlem ve třetím státě.

V rozsudku vydaném dnešního dne má Soudní dvůr především za to, že volný pohyb kapitálu se vztahuje na situaci, kdy na základě vnitrostátní daňové právní úpravy nelze uplatnit daňové osvobození na dividendy vyplácené společnostmi usazenými v tomto členském státě ve prospěch investičního fondu se sídlem ve třetí zemi, zatímco takové osvobození se uplatní na investiční fondy se sídlem v uvedeném členském státě. Dále uvádí, že rozdíl v daňovém zacházení s dividendami mezi investičními fondy rezidenty a investičními fondy nerezidenty by mohl odradit jednak investiční fondy nerezidenty, aby investovaly do společností usazených v Polsku, a jednak investory, kteří jsou rezidenty v tomto členském státě, od nabytí podílů v investičních fondech nerezidentech.

Soudní dvůr v tomto ohledu upřesňuje, že ustanovení Smlouvy², na jehož základě členské státy mohou rozlišovat mezi daňovými poplatníky, kteří se nenacházejí ve stejné situaci, pokud jde o místo bydliště nebo místo, kde je investován jejich kapitál, představuje výjimku ze základní zásady volného pohybu kapitálu a jako takové musí být vykládáno striktně. Zdůrazňuje, že aby mohla být vnitrostátní daňověprávní úprava považována za slučitelnou s ustanoveními Smlouvy týkajícími se volného pohybu kapitálu, je třeba, aby se rozdílné zacházení týkalo situací, které nejsou objektivně srovnatelné, nebo aby bylo odůvodněno naléhavým důvodem obecného zájmu.

Soudní dvůr má za to, že pokud jde o daňové právní předpisy, které jako hlavní rozlišovací kritérium stanoví sídlo investičních fondů, což vede, či nikoli, k výběru srážkové daně z dividend, jež byly těmto fondům vyplaceny polskými společnostmi, **se investiční fondy nerezidenti**

¹ Ve znění použitelném v době rozhodné z hlediska skutkových okolností, tedy v letech 2005 a 2006.

² Článek 65 SFEU.

nacházejí v situaci objektivně srovnatelné se situací investičních fondů se sídlem na polském území.

Pokud jde o potřebu zajistit účinnost daňové kontroly, má Soudní dvůr za to, že takové odůvodnění omezení je přípustné, pouze pokud podle právní úpravy členského státu závisí poskytnutí daňového zvýhodnění na splnění podmínek, jejichž dodržení může být ověřeno pouze získáním údajů od příslušných orgánů třetího státu, a pokud se ukáže nemožným tyto údaje od uvedeného třetího státu získat z důvodu neexistence smluvní povinnosti posledně uvedeného státu údaje poskytnout. Soudní dvůr přitom konstatuje, že v projednávané věci existuje právní rámec³ vzájemné pomoci ve správních věcech zavedený mezi Polskou republikou a Spojenými státy americkými, který umožňuje výměnu informací nezbytných pro aplikaci daňové právní úpravy. Je však na předkládajícím soudu, aby přezkoumal, zda tyto smluvní závazky skutečně mohou polským daňovým orgánům umožnit případně ověřit informace poskytnuté investičními fondy se sídlem na území Spojených států amerických za účelem prokázání, že uvedené fondy fungují v právním rámci rovnocenném s právním rámcem Unie.

Pokud jde o nutnost chránit soudržnost daňového systému, Soudní dvůr upřesňuje, že k přijetí argumentu založeného na takovém zdůvodnění musí existovat přímá vazba mezi dotčeným daňovým osvobozením a kompenzací této výhody konkrétním zdaněním, přičemž přímá vazba musí být posouzena s ohledem na cíl dotčené právní úpravy. Pokud taková přímá vazba neexistuje, pak polskou vnitrostátní právní úpravu nelze považovat za důvodnou z hlediska nutnosti chránit soudržnost daňového systému.

Pokud jde o nutnost chránit rozdělení daňových pravomocí a ochranu daňových příjmů, Soudní dvůr zdůrazňuje, že pokud se členský stát rozhodl nezatížit daní investiční fondy rezidenty, kteří jsou příjemci dividend vnitrostátního původu, nemůže se dovolávat nutnosti zajistit vyvážené rozdělení zdaňovací pravomoci mezi členské státy, aby odůvodnil zdanění investičních fondů nerezidentů, kteří jsou příjemci takových výnosů. Mimoto neexistence vzájemnosti v rámci vztahů mezi členskými státy a třetími státy nemůže odůvodnit omezení pohybu kapitálu mezi uvedenými státy. Snížení daňových příjmů rovněž nelze považovat za naléhavý důvod obecného zájmu, kterého by bylo možné se dovolávat za účelem odůvodnění takového omezení.

Konečně, **Soudní dvůr zamítl žádost polské vlády o omezení časových účinků rozsudku.** Připomíná v tomto ohledu, že finanční důsledky, které mohou vyplývat pro členský stát z rozsudku vydaného v řízení o předběžné otázce, neodůvodňují samy o sobě omezení časových účinků tohoto rozsudku.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499

³ Jde zejména úmluvu z roku 1974 uzavřenou mezi vládou Polské republiky a vládou Spojených států amerických za účelem zamezení dvojímu zdanění a zabránění daňovým únikům, jakož i o úmluvu z roku 1988 vypracovanou Organizací pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OHRS) a Radou Evropy o vzájemné správní pomoci v daňových věcech.